

Nieuwsbrief

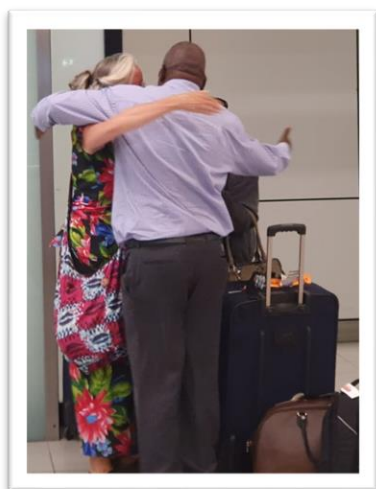
December 2022

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Oei, dat ik via een nieuwsbrief iets van me heb laten horen, is veel te lang geleden. Normaal schrijf ik elk kwartaal zo'n brief, maar dit keer heb ik de septemberbrief overgeslagen. Die maand stond in het teken van het bezoek van mijn Zambiaanse directeur en zijn vrouw aan Nederland. In de laatste nieuwsbrief zaten we nog volop in de fase van allerlei papierwerk regelen. Dat werd er de weken daarna niet minder op. Ik heb weleens verzucht: Waar zijn we aan begonnen? We vroegen ons herhaaldelijk met elkaar af of het echt allemaal wel goed zou komen ...

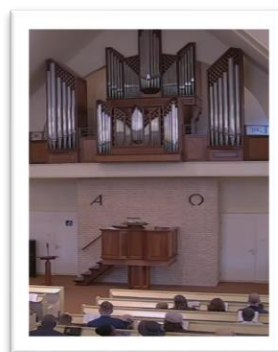
Maar het kwam goed! Meer dan goed! Daar prijzen we onze God voor. Laten we maar snel een kijkje nemen in de bijzondere maanden die achter ons liggen.

Aan het eind van de middag, die eerste dag in september, was dan eindelijk het moment daar dat op Schiphol de deuren openschoven en Emmanuel en Maggie Sakala de aankomsthal inkwamen. Wat een blij weerzien na ruim twee jaar!

Vanaf de volgende dag wachtte een flink gevuld programma. Het meest belangrijkste natuurlijk het eerst! Toen de Sakala's hoorden van de uitnodiging om naar Nederland te komen, was het eerste wat zij zeiden: 'Dan kunnen we, als de Heere wil, eindelijk je ouders in het echt zien!' Familiebanden zijn in de Zambiaanse context zo enorm belangrijk. En ja, nu hebben de Sakala's toch ook echt een Nederlandse vader en moeder erbij gekregen! En een heleboel broers en zussen in Christus gedurende de weken die volgden. Zo mooi om die verbondenheid te ervaren.

Zelf vond ik vooral de zondagen hoogtepunten. Op de eerste zondag het moment waarop Emmanuel de thuisgemeente toesprak, op de plek waar ik ruim 15 jaar eerder mijn ja-woord had mogen geven op de vraag om in Zambia te gaan dienen.

De tweede zondag zaten we met elkaar aan de Avondmaalstafel. Heel indrukwekkend.

De laatste zondag waren de afscheidswaarden van onze eigen predikant en het toezingen onvergetelijk.

Wat gebeurde er de andere dagen? We hebben heel wat kilometers gemaakt om allerlei activiteiten, presentaties, vergaderingen en ontmoetingen bij te kunnen wonen.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 06-57529719 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Tussen dit alles door wilden we natuurlijk ook nog iets van de omgeving en het Nederlandse leven laten zien.

Het begon met een reisje naar Apeldoorn. Voor het eerst kon ik zelf een boekpresentatie bijwonen. Mijn voorgaande boeken zijn uitgegeven terwijl ik in Zambia zat of tijdens de coronabeperkingen, maar nu kon ik er dan toch echt eens bij zijn en het eerste exemplaar overhandigd krijgen in bijzijn van mijn zus en mijn Zambiaanse gasten!

Het bijzondere van dit boek is dat ik het op verzoek van de uitgeverij mocht schrijven. Het is een verhalenbundel geworden die gezinnen uitnodigt om, naast gewoon gezellig voor te lezen, aan de hand van vragen bezig te zijn met christelijke karaktervorming. Ik heb er tijdens de lockdown met heel veel vreugde aan gewerkt. En dat het boek een Zambiaans tintje heeft, zal niemand verbazen. Het heet: Een olifant in het zwembad.

De dagen daarna bleven we in Nunspeet en omgeving: een middag in het bos met mijn familie, een presentatie in Het Huis van Gebed, waar wekelijks voor ons werk wordt gebeden, een avond met mijn thuisfrontcommissie, een vergadering met

een zendingsdelegatie van de Hersteld Hervormde Kerk in verband met banden met een van hun projecten en een presentatie op een basisschool. Ondertussen lieten we de Sakala's kennis maken met bos, hei, zandverstuiving en water, klompen en molens.

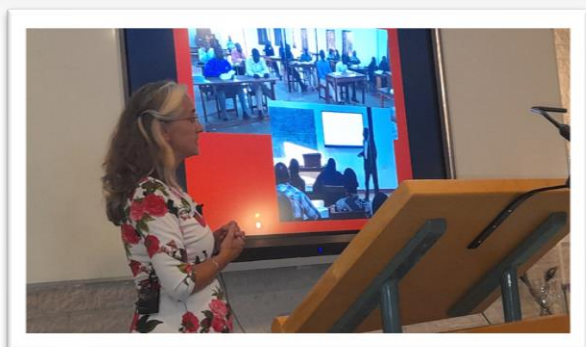

Maar er stonden ook reizen verder weg op het programma. We reden naar Mussel, waar we een ontmoeting hadden met een Pakistaanse evangelist en zijn vrouw. Zij ontvangen onze video's met Bijbelvertellingen voor kinderen. De ontmoeting vond plaats aan een tafel vol heerlijk Pakistaans eten. Een bijzondere ervaring voor ons allemaal.

Daarna reden we, tijdens een enorme hoosbui, door naar een camping in Hardenberg, waar we uitgenodigd waren om tijdens een seniorenweek een avondprogramma te verzorgen over ons zendingswerk.

De volgende avond werden we voor een zendingsavond in Zaamslag verwacht. Dat zorgde voor heel wat uurtjes in de auto zitten met als verrassing dat we ook nog door een stukje België gestuurd werden. We kregen het er benauwd van, want kon dit wel met het verkregen visum?

Gelukkig verliep alles prima en kijken we terug op een bijzonder mooi verblijf in het verre Zeeuwse. De Sakala's waren daarnaast diep onder de indruk van onze wegen, tunnels, bruggen en windmolens.

Naast zendingspresentaties hadden we ook verschillende vergaderingen met aan zending gelinkte organisaties. We reden naar Gouda om op de PABO te spreken over onderwijsprojecten in het buitenland. We reden naar Veenendaal voor een bespreking met de CGK Deputaten Zending en voor een vergadering met Quadraat Global. Daar ging het vooral over ons boerderijproject.

De dagen vlogen voorbij. Regelmatig schoven we aan tafel bij gemeenteleden. Er waren ontmoetingen met oud-zendingen die we kennen vanuit het samenwerken in Zambia. Er waren ontmoetingen met de senioren van onze gemeente, met de jeugd en met de kinderen. Zelfs de allerkleinsten weten nu dat we in Zambia nsima eten en hoe we dat koken.

De gemeentedagen als start van het winterwerk zorgden ook voor veel ontmoetingen en gesprekken. De Sakala's hebben zich steeds heel welkom gevoeld en dat deed mij natuurlijk bijzonder goed! Op de dag voor vertrek reisden we nog een keertje naar Apeldoorn. Emmanuel was gevraagd om gastles te geven aan de Theologische Universiteit.

De lessen over missiologie in Bijbels licht en de lessen over de invloed van cultuur op zending vond ik zelf ook boeiend om eens bij te wonen. Het is toch bijzonder als je vanaf het werkveld zelf hoort vertellen over het Afrikaanse wereldbeeld en wat dat betekent voor de kerken.

Na drie geweldige weken samen namen we afscheid. We hopen elkaar DV in februari 2023 weer te zien. Maar dan in Zambia! Ja, u/jij leest het goed ... het licht staat op groen om mijn werkzaamheden daar weer op te pakken.

Ondertussen kijken we dankbaar terug naar wat er tijdens de coronajaren tot stand mocht komen. Onvoorstelbaar wat de Heere aan mogelijkheden gaf en geeft!

We zijn al een heel eind onderweg met de serie Engelse Bijbelvertellingen die we via WhatsApp en online verspreiden. Het Oude Testament is helemaal klaar. Van het Nieuwe Testament hebben we de verhalen uit de vier evangeliën ook klaar. We zijn nu bezig met de verhalen uit Handelingen. Uiteindelijk denken we uit te komen op meer dan 300 video's met Bijbelverhalen voor kinderen.

Ook in de achterliggende maanden zijn er weer nieuwe taalgroepen gestart. We mogen nu in 10 talen bezig zijn. Eerst kwam het Indonesisch erbij. De dame die in Indonesië voor ons werkt, doet het met groot enthousiasme. Ze heeft eerst een heel aantal vertellingen vertaald. Toen ze eenmaal aan het inspreken ging, werd het lastig. De regentijd was aangebroken. Ja, ik weet hoe dat op golfplaten daken klinkt ... Maar als het dan droog was, dan kreeg ik soms binnen een week alleen al van haar materiaal om 12 video's in elkaar te zetten! Vervelen is er voor mij gelukkig nooit bij.

De nieuwste taalgroep die we konden toevoegen is het Spaans. Daar zijn we heel blij mee. Dat opent ook deuren in Zuid-Amerikaanse landen!

Hoe kom ik toch elke keer aan nieuwe contacten? Nou, daar kan ik mezelf ook over verbazen. Ik word regelmatig uitgenodigd om ergens te spreken. De ene keer in Nieuwe Tonge als schrijfster tijdens de boekenweek over "gigagroen".

Dan weer als spreekster tijdens een zendingsavond in een gemeente of bij een migrantenochtend. Of als gastdocente op een Bijbelschool. Van het een komt dan het ander. Op de Bijbelschool ontmoette ik een jong echtpaar dat naar Ecuador hoopt te gaan. Zij vroegen of ik al Spaanse video's had. Nog niet? Zij legden contact met Spaanstalige vrienden en het resultaat laat zich raden.

Een ander meisje uit dezelfde Bijbelschoolklas zorgde ervoor dat ik een uitnodiging kreeg om bij een tienergroep te spreken over Gods leiding in het leven. En zo gaat het maar door ...

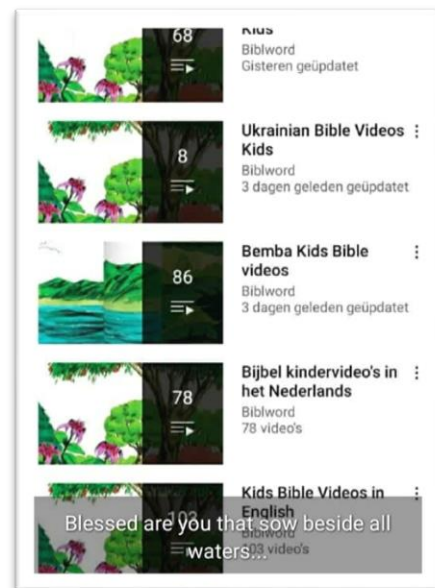
Ik werd uitgenodigd op de verjaardag van de Oekraïense dame die mij vertaalde in de maanden dat ik les gaf aan de gevluchte kinderen. Daar ontmoette ik weer iemand waardoor ik kennis maakte met een ander onderwijsproject in Afrika. Ik rol soms van de ene verbazing in de andere.

Ik vind het bijzonder mooi wat ik zo allemaal mag meemaken.

Ondertussen krijg ik regelmatig foto's, filmpjes en verslagen onder ogen van het onderwijsproject in Zambia. Prachtig, hoe daar het werk doorgaat!

Niet alleen uit Zambia krijg ik beeldmateriaal. Ook vanuit India en Pakistan wordt nogal eens wat opgestuurd. Wat dat betreft plaatjes genoeg om een nieuwe PowerPointpresentatie te maken over het achterliggende jaar. In de nieuwsbrief ben ik wat voorzichtig in het delen van deze foto's. Privacy en veiligheid voor alles!

Goed, nog een plaatje dan. Ik ben ontzettend blij dat onze video's ook online worden geplaatst. Dat boort weer een heel nieuw bereik aan. Alles maar met een doel: overvloedig zaaien, met de verwachting dat vrucht zal volgen!

De brief is ook zo maar weer vol. Ik zou nog best even door kunnen gaan met verhalen vertellen, maar dat bewaar ik dan maar voor de echte ontmoetingen.

De donkere decemberdagen zijn weer aangebroken. Gezellig in huis met de kaarsjes aan. Hoe klein een vlammetje ook is, het verdrijft altijd de duisternis! Laten wij zo Lichtverspreiders zijn in onze donkere wereld. Dat de boodschap over de komst van Jezus, hét Licht der Wereld, zegen mag dragen in uw/jouw leven, zodat we gezegend tot zegen mogen zijn in 2023!

*Een hartelijke groet,
Marjanne*